

Pri Mačku v Tacnu (danes Kajakaška cesta 53) je bila 26. decembra 1919 ustanovljena »Podružnica Slovenskega čebelarkega društva Tacen pod Šmarno goro«, predhodnica današnjega Čebelarkega društva Tacen. Ustanovnega občnega zbora se je udeležilo 13 čebelarjev z območja takratnih občin Šmartno pod Šmarno goro in Šentvid nad Ljubljano. Izvolili so odbor v sestavi: predsednik Alojzij Tršan, tajnik Ivan Snój blagajnik Ivan Pangerc, st. ter odbornika Jože Virk in Janez Žagar. Članstvo se je v prvem letu prepolovilo, a se je v naslednjih letih ponovno začelo krepiti in v letu 1938 doseglo število 29. Po drugi vojni (1946) so obnovili delo in ustanovili »Čebelarke družino Tacen«; predsednik je postal Anton Novak, tajnik Leon Šušteršič, oba iz Tacna, in blagajnik Peter Premk iz Šmartna. V začetku leta 1957 so se družini pridružili tudi čebelarji iz Pirnič, Preske in Stanežič. Konec aprila 1980 se je čebelarke družina registrirala kot »Čebelarke društvo Tacen«, ki še vedno uspešno deluje in ohranja stoletno tradicijo organiziranega čebelarstva na našem območju.

Čebeljak Ivana Snoja (1892–1946) pri Miklavžku v Tacnu, danes Tacenska cesta 176. Snój je bil ustanovni član in dolgoletni predsednik Čebelarkega društva Tacen. Po poklicu je bil pletar. 1919 je v Tacnu ustanovil tudi pevsko društvo »Zarja«. Fotografija je nastala 29. aprila 1934. Fotografijo hranijo pri Miklavžku v Tacnu.

Čebelarke društvo Tacen

VABI
na praznovanje,
23. novembra 2019,
ki se bo s pričetkom ob 16. uri
odvijalo v prostorih
gasilskega društva Tacen.

Veseli bomo,
če bomo lahko skupaj z vami
počastili naš praznik!

Jože Tomšič,
predsednik ČD Tacen

Mestna občina
Ljubljana

ČEBELJA POT V LJUBLJANI – Mestna občina Ljubljana je leta 2015 postavila Čebeljo pot. Vanjo je danes vključenih 36 različnih deležnikov, od čebelarjev, čebelarskih društev, kulturnih in izobraževalnih institucij, gospodarskih družb in različnih posameznikov. Je gibanje enako mislečih. Poseben poudarek na poti je dan ohranjanju biodiverzitete, čebel, divjih oprasevalcev in čebelarstva v mestu.

<https://www.ljubljana.si/sl/moja-ljubljana/podezelje/cebelja-pot/>
Hvala Čebelarskemu društvu Tacen, da že 100 let skrbi za dobrobit čebel. Naj medi vsaj še naslednjih 100!

100 let ČD Tacen

Čebelarji čebelarskega društva Tacen v tem letu praznujemo 100-letnico obstoja društva.

100 let je dolga doba in le domišljamo si lahko, kakšne težave so imeli tedanji čebelarji pri čebelarjenju. Čebelarjenje je bilo tedaj preprostejše in za čebelarja je pomenilo bodisi dodaten vir hrane, morda tudi zaslužka. Vsekakor so bile težave predvsem na strani čebelarjev, ki niso imeli dovolj strokovnega znanja in so s tedanjim načinom čebelarjenja na roje dokaj neveselje ravnali s čebelami. Nasprotno od čebelarjev pa so imele čebele v naravi velikega zaveznika, ki jim je omogočal preživetje. Rastlinska pestrost v naravi, ki še ni bila obremenjena s pesticidi in intenzivno pridelavo hrane, je čebelarjem omogočala preživetje brez čebelarjevega posredovanja. Danes, ko sta na prvem mestu količina pridelane hrane in dobiček, ki jih taka pridelava prinaša, se je stanje povsem obrnilo. Z urbanizacijo krajine, uvedbo intenzivne pridelave hrane in uporabo kemije, ki to omogoča, so čebele izgubile okolje, ki so ga imele zadnjih več deset milijonov let. Na posameznih delih sveta čebele niso več sposobne preživeti brez čebelarjeve pomoči, oziroma so iz krajine povsem izgini-

le. To se je že zgodilo na ogromnih nasadih jablan na Kitajskem in plantažah mandljevcev v ZDA, kamor letno pripeljejo več kot milijon osemsto tisoč panjev čebel za opraševanje. Avtohtonih opraševalcev ni več. Grozljivo stanje, v katerem so se znašli opraševalci: čebele samotarke, čmrlji, metulji, hrošči in čebelja vrsta, s katero čebelarimo tudi mi, naj nam bo v svarilo, da se kaj takega ne zgodi še tu. Marsikomu se to sliši kot pesimistično prikazovanje prihodnosti, a spomnimo se, koliko se je spremenil način čebelarjenja že v kratkem času, v katerem čebelarji moja

generacija. Ne moremo si več predstavljati čebelarjenja na način, ko si čebele le opazoval, kako brezskrbno letajo na pašo in v panj ter prinašajo cvetni prah in medicino. Vse že naštetih spremembe, ki so se zgodile v zadnjih 70 letih in k katerim moramo dodati še podnebne spremembe ter bolezni čebel, čebelarjem brez pomoči čebelarjev ni moč preživeti. Vsekakor je na prvem mestu čebelarjem zagotoviti pestro naravno okolje, katerega so vajene, in jim omogoča ustrezno prehranjenost. Prav ustrezna prehranjenost opraševalcev je pogoj, ki omogoča njihov obstoj.

Zaradi napisanega smo se čebelarji ČD Tacen odločili, da bomo obletnico praznovali tako, da posadimo 100 domorodnih medovitih dreves. S to gesto bi radi posredovali sporočilo sokrajanom, da dodajo tudi oni delček v mozaik pestrosti okolja. Povedati jim želimo, da sta cvetoč travnik in pisan vrt, na katerih je veliko vrst cvetlic in cvetočih grmovnic mnogo lepša kot skrbno pokošena trava okoli hiše z mejo iz pacipres ali kleka.

Čebelarji imamo radi čebele in se trudimo za njihov obstoj. Želimo, da tudi ostali pripomorete k ohranitvi pestrega okolja, ki bo nam v zadovoljstvo, čebelarjem in ostalim opraševalcem pa v veliko pomoč.

Naj medi!

Brod, 25.6.2019

